

stille, at de og de Sogne, som § 2 ommelder, undtages, men derimod har man ikke taget i Betænkning, uden at høre Hans Majestæts Mening, at tilføie noget, som det forekommer mig, baade saa Upassende og saa Forhadet som den Bemærkning, at „den Kongen, ifølge Ovenstaaende, fremdeles forbeholdte Jagtret bortfalder med Dphoret af den nuværende Konges Regiering“. Jeg veed vel, at denne Bestemmelse er kommen til i Landsthinget, men jeg troer, naar man bringer den i Forbindelse med, at Regjeringens Motiver vise, at man ikke har fundet sig foranlediget til at erfare Hans Majestæt Kongens personlige Mening om Forholdet, og naar man tillige erindrer de saa høist mærkelige Forhandlinger, som fandt Sted i Landsthinget, og hvor man endog horte Tale om, at af højere politiske Grunde skulde man ikke kunne ville holde paa, hvad Comiteen havde indfattet, og hvad der stemte med Landbocommissionen, at en Majoritet af Fæsterne eller en vis Deel af Fæsterne skulde kunne fordre Afløsning, saa er det naturligt, at man dvæler med en betydelig Grad af Mishag ved den hele Lov. Den ærede Minister har gjort gjældende, at man ikke var berettiget til at gjøre de Forandringer i Loven, som flere af mine ærede Colleger her have udtalt, fordi Loven slet ikke vilde Andet end udvikle det Bestaaende; men det er netop det, vi medrette kunne bebreide Ministrene, at de efter et saadant Tilfagn, som de have givet, og som min ærede Nabo fra Langeland allerede har oplyst, byde os en Lov, som ikke indeholder Andet eller Mere. Den ærede Minister er derefter gaaen ind paa, at det efter Grundloven formæentlig skulde være en fuldkommen Nødvendighed at bygge paa Afløsning og Bederlag; jeg troer nu, at det er en Misforstaaelse af Grundloven, og jeg troer, at det endog laae Ministeren nær, i vor allerede bestaaende Lovgivning, at finde, hvorledes Lovgiveren ret vel har meent, at Dispositionen over Jagtretten kunde berøves en Jagtberettiget uden Bederlag. Jeg forstaaer idetmindste ikke, hvorledes f. Ex. Mandix i et af hans ældre Skrifter har været af den Formening, at selv paa den kongelige Wildtbane vilde i alt Fald en indhegnet Selveierlod medføre, at Brugerens, om han end ikke fik personlig Jagt-

ret, dog fik Ret til at udelukke den Jagtberettigede fra Jagtret, men jeg troer aldrig, at der har været Tale om Erstatning til den Jagtberettigede af saadaune Lødder, som man ifølge de Grundsatninger, der dengang gjorde sig gjældende i Landbologivningen, fik undtagne derfra. Under samtlige disse Omstændigheder maa jeg tilstaae, at den hele Lov saalidet forekommer mig at kunne tilfredsstille, at saa omtrent hver Paragraph maa fra mit Standpunkt gives Ændringer, der meer eller mindre væsentlig forandre dem, og det er saadanne Ændringer, jeg fra først til sidst udtrykkelig skal forbeholde mig Ret til.

With: Jeg er ingen Under af Lovbestemmelser om Erstatning for Wildtskade — naar jeg her nævner Ordet Wildtskade, saa forstaaer jeg derved kun den Skade, som Dyrene foraarsage, ikke den, som udøves af den Jagtberettigede ved at nebbryde Hegn eller nedtræde Sæd, thi det er Skade, som kan erstattes efter de almindelige Regler om Markfred, — fordi Erstatningen meget vanskeligt lader sig bestemme, og fordi det endog undertiden kan være Tilfældet, at man kan være i Uvisshed om, hvem der skal give denne Erstatning; naar t. Ex. en Fæstegaard ligger imellem to forffjellige Gieres Wildtbane, hvor er det da muligt at bestemme, om den Skade, der findes foraarsaget paa Gaardens Grund, er tilføiet af de Dyr, som i Almindelighed opholde sig i den ene Skov, eller af de Dyr, som opholde sig i den anden Skov. Jeg er heller ingen Under af de Lovbestemmelser, som gaae ud paa Afløsning af Jagtretten, thi denne Afløsning blive nu som den vil, saa vil Gieren af Jagtretten see skjævt til den og være misforvøiet med den, og den, som afløser den, kommer dog alligevel til at give Erstatning for Noget, som jeg troer, han bør have uden Erstatning. Jeg er nemlig af den Mening, at en Fæster har samme Ret til Sikkerhed for sin Eiendom, sin Afgrøde, som enhver anden Mand (Hør!), og jeg mener, at man ved Loven maa stræbe efter at conservere ham denne hans Eiendom ligesaafuldt som enhver anden Eiendomsret (Hør!). Nu er vistnok Problemet det, at udfinde en Maade, hvorpaa dette kan skee uden at gjøre Indgreb i den saakaldte Jagtret, og